

„Dábelský, podmanivý a až neuvěřitelně návykový thriller.“

JENNIFER HILLIER, autorka bestsellerů *Sklenice srdíček* a *Malá tajemství*

RYCHLE DOMŮ

THRILLER

ROZ NAY

RYCHLE DOMŮ

Copyright © 2020 by Roz Nay
By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2021
Cover © Quick Brown Fox, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1569-5 (pdf)

ROZ NAY
**RYCHLE
DOMŮ**

VENDETA

*Věnováno mým sestrám Jo a Sal.
Ať žijou holky Wattovy!*

Žena stojí u okna, drží v náručí dítě a předvádí pomalý, téměř rituální tanec. Ve skleněné tabuli vidí vlastní odraz. Nevadí jí, že je se svým děťátkem vzhůru právě teď, v hodině mezi psem a vlkem, kdy celé město spí. V téhle chvíli se ukrývá esence tajemství, které zůstane navždy jen mezi nimi. Hošík má snědou kůži, tak povědomou, i když zcela nepodobnou její vlastní bledé pleti. *To je ale jedno*, myslí si žena. *Je můj, navždycky můj.*

Ulice města jsou tiché a z dálky na ně shlížejí štíty hor. Žena se zahledí na drobnou ručku připomínající mořskou lasturu. Má tak malé, dokonale tvarované nehtíky a v každém z nich se ukrývá bílý pŕlměsíček. Je i tohle její dílo? V jedné ruce svírá hošík starý ohlazený kolíček. Drží ho už celé dny.

Kdesi v dálce protrhne ticho psí štěkot. Děcko se probere ze sna a zamává rukama.

Jakou moc mají děti, pomyslí si žena. *A jak se jejich moc proliná se zranitelností!* Zdvihá si tričko a posouvá hoča, dokud nenajde její ňadro. Jak skvěle se k sobě hodí, očividně byli stvořeni jeden pro druhého.

Děcko se však za chvíli zklamaně odvrátí. Žena našpulí rty a sraští čelo. „Promiň,“ utěšuje ho. „No tak, psst.“ Chlapec se ani nepokouší opět přisát, místo toho sebou začne zmítat.

„Hej,“ promluví žena o něco hlasitěji, „neboj se. Jsme tu jen my dva, ty a já. Ji už nikdy v životě neuvidíš.“

Děťátko zamrká, chvilku se zdá, že nabírá k pláči, ale pak na sebe vteřinu hledí – dvě duše, které se shledaly, jako by jejich osud nepoznamenala žádná ztráta.

„Neboj se, zlatíčko, už je dobře. Jsi v bezpečí. Tak, už je to v pořádku.“

Za okamžik vstane, vezme z lednice lahvičku se sunarem, ohřeje ji a vyzkouší správnou teplotu na citlivé kůži svého předloktí. Ví, jak na to. Má to přece v krvi.

Konečně je všechno, jak má být.

ČÁST PRVNÍ

STRÁŽCE

1

ALEXANDRA

Ve snu utíkám a moje sestra mě pronásleduje. Země je tvrdá, kamínky bolestivě bodají do bosých nohou. Jako v každém snu se mi i teď zdá, že spěchám, abych něčemu zabránila nebo někoho zachránila. Tak tomu ale není, skutečnost je mnohem horší. Slyším, jak mě Ruth už dohání – je větší než já –, a třebaže běžím ze všech sil, už už sahá špičkami prstů po mé košili. Pak mě konečně dostihne, jako vždycky, strhává mě do prachu a její ostré nehty se zarývají do jemné kůže mých dětských paží. *Je to jen hra! křičím, vždyť si jen hrajeme!* Vtom se probouzím, nohy se zmítají v peřinách a jazyk mám přilepený k patru.

Minutu zůstávám ležet a jen oddychuji. Myslela jsem, že tyhle sny postupně vymizí, ale je to jen horší. Vždycky v nich je ona nebo spíš její mladší verze. Tak jsem ji před všemi těmi roky viděla naposledy. Proč se jí pořád bojím? Vždyť je to nesmysl, přece ani nevím, kde dnes žije.

Tiše vstávám z postele a dávám si pozor, abych nevzbudila Chase. Klopýtám do kuchyně, chci si natočit vodu a zchladit ten horečný přelud v mysli. Pořád mám takovou žízeň. U dřezu si pouštím čistou vodu a piji přímo z kohoutku. Dlaní si omývám čelo.

Chasův podkrovní byt má vysoké stropy a je navržený tak, aby poskytoval maximum otevřeného prostoru. Je tu jedna ložnice a něco jako obývací, jinak žádný kout, kam by si mohl člověk zalézt. Některé páry by měly problém s nedostatkem soukromí, mně takové uspořádání ale vyhovuje, připadá mi přátelské. Od kuchyňské linky vidím přímo na Chase: je to svalnatý mladík, dýchá ale tak tiše! Snědá paže mu spočívá v čistých bílých peřinách. Nemám tušení, jaké kraje navštěvuje ve svých snech, nepochybují však, že jsou úplně odlišné od těch mých.

Obloha za oknem začíná modrat. Je červen, ale ještě v sedm hodin ráno vládne venku šedavé kouřmo, které jen neochotně přenechává nebesa barvám dne. Tohle městečko v Coloradu leží téměř na dosah od ledovce, který se neznamenným posunem neustále blíží. Nemohu si pomoci, ale připadá mi to zlověstné. Naopak Chas hory bezvýhradně miluje. Cestou k vestavěnému šatníku přejíždím špičkami prstů po zarámované fotografii zavěšené vedle vchodových dveří. Je tištěná na plátně, profesionální fotograf zachytil Chase hlavou dolů při sedmimetrovém saltu na lyžích. Tohle bych v životě nedokázala, ani bych nevěděla, jak začít. On je ale dobrý i v tom, co mně nahání strach. Málokdy si připouští, že je koneckonců také smrtelný. Mraky plné sněhu v pozadí za ním se chystají zastínit sluneční jas. Musím uznat, že je to překrásná fotografie.

Oblékám si přiléhavé džíny, triko, které není příliš zmačkané, prohrábnu si vlasy, svážu je do drdolu, popadnu svůj khaki kabát a starou koženou brašnu. Aktovku zdvihnu nad hlavu, takže mi popruh visí šikmo před očima. Tenisky Vans čekají u vchodových dveří. Vklouznu do nich a říkám si, zda bych si ve svých pětadvaceti neměla konečně koupit boty, které by nevypadaly jako obuv čtrnáctiletého kluka. Jenže v mé práci se pravidla oblékání neřídí korporátními zvyklostmi. Pro

sociální pracovníci z Odboru sociálně-právní ochrany dětí je naopak přínosem, když ji děti vnímají jako někoho blízkého.

Městečko Moses River leží v zapadlém koutě Skalnatých hor. V zimních měsících nás odříznou od světa hory sněhu, teď jsou však stromy podél chodníků v plném květu a pupeny se nalévají optimismem. Místní obyvatelé se potloukají po Hlavní třídě nebo se s kávou v objemném cestovním hrnku opírají o zaparkované pick-upy. Z korby každého druhého vozu vyčnívají řídítká horského kola – shon se tu nenosí, a pokud ano, nemívá nic společného s prací. Samolepky na náraznících hlásají, že *Život je krásný*. Kterýkoli místní sociální pracovník vám však řekne, že zdejší život má mnoho tváří a leckteré jsou všechno, jen ne krásné. Ale snažíme se. Stojíme za dětmi, které nemohou věřit poselství optimistických samolepek, protože poznaly krutou pravdu.

Pokračuji dál po Hlavní a přemýšlím o e-mailu, který mi včera večer poslala Minerva. Byl chaotický a uspěchaný jako obvykle, psala v něm však o případu rodiny Floydových a jejich zanedbávaného synka. Zatím jsem o nich neslyšela, ale z tónu mailu mi připadalo, že se s nimi Minerva zná. Pokud mě žádá o pomoc, musí to být ošklivý případ. Tak to ostatně bývá, když jde o děti. O malé děti.

Minerva Cummingsová dřív pracovala na oddělení duševního zdraví a prevence závislostí, a potom přešla do sociálních služeb zaměřených na podporu rodiny; jisté profesionální deformace z předchozího zaměstnání se podle mě nikdy nezbavila. Kdykoli spolu jednáme, připadá mi, jako by se mi snažila pomoci, abych se osvobodila od nějakého zlobného návyku. Vždycky, když se pokouším řešit problém, přivírá Minerva oči a s účastným výrazem vzdychá, jako bych já sama byla jeho příčinou. Občas si říkám, zda právě tohle není důvod, proč se s ní manžel rozvedl. Šéf Morris nám jen zřídkakdy přidělí společný případ – zřejmě mu neušlo, že

Minerva jako starší, ostrřílená sociální pracovnice mívá tendenci zaujímat dominantní roli. *Minerva má zkušenosti s výchovou dětí, Alex, řekl mi jednou Morris ve své kanceláři. Nesmíš jí ale dovolit, aby se i k tobě chovala jako k dítěti.*

Míjím roh ulic a přecházím na Cedar Street. Tu se mi do tváře opře neočekávaný závan chladného vzduchu. Posledních pár kroků k pekárně Lovin' Oven dobíhám poklusem. Zvonek nad světle modrými dveřmi cinkne a na prahu mě vítá vůně máslových košíčků s pekanovými ořechy a javorovým sirupem. Pekárna je malá, mají tu jeden dlouhý pult. Nápis vyvedené křídou na černých tabulkách hlásají názvy polévek a v policích za pokladnou spočívají zlatavé bochníky čerstvě upečeného chleba. V jídelním koutě stojí tři obdélníkové stolky s lavicemi. Už ve vchodu přejíždím pohledem po místnosti. Minerva ještě nedorazila. Ačkoli dává okatě najevo svou bezbřehou oddanost práci, jen zřídka kdy dorazí na sjednanou schůzku včas.

Kupuji si kávu, usedám na lavici ke vzdálenému konci stolu a čekám. V protilehlém rohu místnosti sedí dvě starší dámy ve stejných pletených kloboucích a dělí se o hrnek čaje. Na vteřinku přemítám, zda nejsou náhodou sestry. Při tom pomyšlení se mi sevře hrdlo.

V té chvíli se však ozývá dveřní zvonek a je tu Minerva. Rázuje si to přímo ke mně, její manšestrové kalhoty vydávají při každém kroku šoupavý zvuk. Hnědé vlasy zastřižené na mikádo má mokré, protože ji zastihla přeháňka. Její účes tak působí trochu plasticky a připomíná mi postavičku z lega.

Zastavuje u protější lavice. „Další den, další práce.“

„Dobré ráno,“ zdravím ji. „Půjdeme?“ A zvedám se z lavice.

„Nespěchej. Nejdřív ti musím říct, o co jde. A přece víš, že bez silné kávy to není ono.“

Takže se se mnou chtěla setkat tak brzy kvůli kávě? Neochotně usedám zpátky na lavici. Minerva si zatím objednává a pak

se pohodlně usazuje, jako by čas vůbec nehrál roli – a to jde možná o bezpečí malého dítěte.

„Dobrá,“ skrývá pečlivě svou netrpělivost, „tak mi pověz o tom chlapci a jeho rodičích.“

„Frank a Evelyn Floydovi mají záznam, užívali drogy a vyskytla se tam závislost na alkoholu,“ usrkne opatrně první doušek horkého nápoje. „Dá se říct, že před narozením dítěte to byla dvojice fetišů se spoustou problémů. Jenže jak se jim narodil syn, dali se trochu do pořádku.“

„Dobře... tak proč na to dnešní šetření musíme obě dvě?“ zajímám se. Ve skutečnosti bych ji mnohem raději popoháněla ke spěchu: *No tak, trochu života do toho umírání!*

„Její syn se jmenuje Buster,“ pokračuje, aniž by odpověděla na mou otázku. Následuje chvíle ticha, kdy Minerva čeká, že i mě pobaví takové *silácké* jméno pro nemluvně a že se tomu zasměji, já však nereaguji.

„Začátkem týdne ho nechali v autě na ulici a šli na poštu. Nějaký dobrý samaritán to nahlásil. A my se k nim teď musíme juknout, jak to tam vypadá, a to bude všechno. Jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme.“

Její volba slov mě trochu zaráží. „Chceš to odbýt v poklusu, i když nechali malé dítě samotné v autě? Jak dlouho tam vůbec bylo?“

„No tak, Alex, víš přece, jak to chodí,“ odpovídá a vrtí přitom hlavou. „Nemůžeš automaticky předpokládat, že je nějaké dítě v ohrožení, kdykoli to tak připadá nějakému kolemjdoucímu. Potřebuju tě tam, abys mi pomohla objektivně posoudit situaci a odhalit případné známky zanedbání nebo zneužívání.“

Zanedbání nebo zneužití. Najednou nemohu polknout ani doušek *latte*. „Kolik je Busterovi?“

„Nanejvýš rok, řekla bych.“ Minerva na mě tázavě hledí. „Jsi v pořádku?“

Ne, *Minerva*, nejsem, chce se mi odpovědět. Ať už s kolegy z odboru vyřešíme sebevíc případů – sebevíc dětí vysvobodíme ze strašlivých podmínek a poskytneme jim šanci na lepší život –, nové případy přibývají dvojnásobným tempem. Připadám si jako Mickey Mouse v tom starém kresleném filmu. Mickey je učněm u čaroděje v laboratoři, kde hrozí záplava: košťata proměněná ve služebníky nosí stále nová a nová vědra s vodou, a ať se Mickey snaží sebevíc, vody stále přibývá a on musí ustupovat ke schodům. Tenhle film jsem odmalička nesnášela, zato Ruth ho měla moc ráda.

„Můžeme jít?“ Zvedám se od stolu.

„No tak dobře,“ připouští *Minerva*. „Ačkoliv pár minut relaxace by tě nezabilo. Jestli si budeš hrát na spasitelku světa, pošlou tě na nařízenou dovolenou kvůli přepracování, ani se nenaděješ.“

Nevšímám si jí a mířím ke dveřím.

Floydovi vlastní polorozpadlou farmu u Highway 4. *Minerva* v našem služebním voze uhání trochu moc rychle a poslouchá stanici *Sirius*, kde hrají skladby vhodné spíš na léto k cestě na pláž.

„Hele,“ obrací se na mě a přitom si přenastavuje zpětné zrcátko, které až dosud mířilo někam do stropu, „neviděla ses v poslední době se Sullym?“

„Cože?“ Zírám na ni. *Aktovka*, kterou mám na klíně, mi náhle připadá jako štít.

„*Sully Mills*, ten policejní fešák s pronikavýma očima. Copak nejste nejlepší kámoši?“

Vytáčí mě, jakým tónem to vyslovuje: *nejlepší kámoši*, s přízvukem plným jinotajných náznaků. Se Sullym jsem se seznámila před rokem, samozřejmě pracovně. Asi by se dalo říct, že jsme si padli do noty. Párkrát do týdne spolu zajdeme do *Lovin' Oven* na kávu. Jsme přátelé, ne *nejlepší kámoši*. Jen přátelé.

„Teď se s ním tolik nevidám.“ Popotahuji si bezpečnostní pás, který se mi zařezává do krku.

Minerva na vteřinu zdvihne obočí, neříká však nic. Nejradši bych jí přirazila obličej na volant.

„On nikoho nemá, že?“ ozve se po minutové pauze.

Proč ji to, sakra, zajímá? „Chceš, abych ti sehnala jeho číslo?“ opáčím bezvýrazně.

„Abys mi *sehnala* číslo?“ Plácne se po hlavě, rozcuchá si ofinu, pak se zahledí do zpětného zrcátka a upravuje porušený účes. „Myslíš tím, abys mi *dala* číslo, ne? Protože už ho přece dávno máš. A neustále si s ním píšeš.“

Neklidně poposedám. „Neušlo ti, že jsem zadaná? Ten chlápek, se kterým bydlím, vzpomínáš?“

„Přesně! Máš víc, než potřebuješ, brouku; co kdyby ses trochu podělila?“ Minerva se na mě usměje, potom se zadívá zpět na vozovku a trochu cukne volantem. Dům, ke kterému míříme, je přímo před námi. Minerva zpomaluje, najíždí na příjezdovou cestu a na parkovišti zastavuje. Vystupujeme z auta. Venku nám nezbývá než kličkovat mezi lesklými zelenými slepičinci, kterými je vyježděná cesta k domu Floydových posetá. Asi sto metrů od domu vede plot a v něm je brána.

„Když jsem s Floydovými pracovala, působili pořádně ujetě,“ poznamená Minerva a obrací se k domu. „Myslím tím ale vcelku sympaticky ujetě, ne špatně. V tom je rozdíl.“

„Vážně?“ Jak si k čertu může Minerva myslet, že feťáci dokážou být dobří rodiče? Docházíme k bráně, na které visí cedule *Velký zlý pes*.

„Ta výstraha je tu už od doby, kdy jsem dělala na závislostech. Psa ovšem nikdy neměli.“ Zatlačí na křídlo brány, to se o kousek pootevře, takže se můžeme prosmýknout dovnitř. Minervě po tom výkonu zůstává na svetru výrazná šmouha od plísně. Společně pokračujeme po příjezdové cestě plně

výmolu, kolem kbelíku ležícího na boku a páru odhozených pantoflí různé velikosti.

„Neboj se, dům už vypadá líp,“ ujišťuje mě Minerva.

Dům působí jako squat, ze stěn se loupe barva a veranda je stlučená nepravidelně umístěnými rezavými hřebíky. U dveří stojí kočičí záchod plný típnutých špačků od cigaret. Hned vedle parkuje modré dětské autíčko. Očividně tu je už nějakou dobu. Jestli má tohle být „lepší“, tak jak to tu pro všechno na světě vypadalo dřív?

Na posledním schodu vedoucím na verandu se Minerva zarazí. „Nezapomeň: ať si nechali Bustera na pár minut samotného, když jsi máma, tak se z takových věcí nestřílí. Ty si to asi nedokážeš představit, ale každá máma ti na to kývne. My, které jsme se staraly o děti, to zkrátka známe.“

Aha, zase vynáší svou oblíbenou kartu mateřské nadřazenosti. Mohla bych jí snadno vrátit dobře mířený argument, protože vím o jejím synovi, se kterým se úplně odcizili a on s ní nechce ani mluvit, ale srdce mi začíná bušit a dlaně se mi potí. Modré autíčko má vybledlou barvu a působí zapomenutě. Tady nás nic dobrého nečeká. Otírám si ruce o džíny.

„Jdeme na to?“ Minerva se chystá zaklepat, ale dveře jsou pootevřené. Vcházíme do předsíně, která slouží zároveň i jako osobitá spižírna. Na podlaze je linoleum, vybavení tvoří tři skříně, kromě několika plechovek fazolí s omáčkou povětšinou prázdné. Jedna z konzerv je otevřená a trčí z ní jakýsi zubatý kus kovu. Sklo ve vchodových dveřích je rozbité, jako by je někdo vyrazil loktem; tabulku zpevňuje kobercová páska.

„Ať to máme z krku,“ přikývnu.

„Dobře. Jestli na nás Frank Floyd vyletí, hlavně zůstaň v klidu. Za starých časů se choval trochu jako zdivočelý býk.“

Přikývnu a ještě jednou si otírám dlaně o kalhoty. Na Minervino první ani druhé zaklepání nikdo nereaguje.

„Haló,“ volá má kolegyně, „je někdo doma?“

Předsíň je cítit zatuchlinou, tím těžkým, pronikavým zápachem chudoby, ve kterém se mísí pot, zakyslé pivo a cigarety. Zakrývám si ústa rukávem. Zevnitř k nám dolehne rána, výkřik a třesk plechového podnosu, který dopadá na zem a ještě chvíli se točí. Minerva otevírá rozviklané dveře do kuchyně. Vchází dovnitř zrovna ve chvíli, kdy se nad kuchyňskou linkou objeví horní polovina těla Franka Floyda.

„Už du,“ vrčí. Má na sobě tepláky ohrnuté kolem pasu a tričko, ve kterém se i přes svou mohutnou postavu úplně ztrácí. „To si člověk ani nemůže ve svém vlastním baráku dát dvacet?“ Vtom spatří Minervu a očividně ji poznává. „Ale ne, doprdele práce. Zase mi sem lezou. Vrchnost poslala své klauny.“

„Pane Floyde,“ začíná Minerva zvesela, „doufám, že nejde-me nevhod.“

„To teda dete kurva nevhod. A nevzpomínám si, že bych vás zval.“

Nahlížím Minervě přes rameno a kloužu pohledem po Frankových bosých nohou, po popelníku na podlaze i po hromadě nádobí v kuchyňském dřezu.

„Chtěly jsme se jen ujistit, že jsou u vás všichni v pořádku. Jmenuji se Minerva Cummingsová – vzpomínáte si na mě? Setkali jsme se před několika lety, mezitím jsem ale změnila působiště. Teď pracuji pro Odbor sociálně-právní ochrany dětí. Tohle je má spolupracovnice Alexandra Van Nessová.“ Minervin společenský úsměv dostává první trhliny.

Já mám ruku pořád položenou na klíce dveří.

„Ne, ne, *ne!*“ vrčí Frank a každou slabiku doprovází úderem pěsti do vlastního boku, jako dítě, které dostalo záchvat vzteku. „Dovnitř nemůžete! Vnikly ste na soukromej pozemek. Nikdo vás sem nezval!“

„V pořádku, Franku. V pořádku,“ postupuje Minerva dál do kuchyně s rukama obrácenýma dlaněmi vzhůru. „Já vím,

že nás tu nechcete. Povězte mi prosím, je tu vaše žena Evelyn? Můžeme si s ní pohovořit? Dostalo se k nám jedno drobné upozornění, tak bychom ho rády prověřily.“

I já se přesouvám do kuchyně a držím se poblíž Minervy. Dům připomíná svými rozměry námořní kontejner, kuchyň je součástí obývacího a na jeho vzdáleném konci na pohovce, kde chybí matrace, spí obličejem dolů žena, oblečená jen do košilky a kalhotek. Polohou těla připomíná oběť parašutistické nehody, ruce i nohy má doširoka rozhozené. A až v téhle chvíli si všimnu jejích syna.

Je drobounký a tvrdě spí s tvářičkou vtisknutou do laciného molitanu, který slouží místo chybějící matrace. Nemá na sobě nic než plenu, na první pohled přeplněnou. Barva jeho pleti, ty pískové a snědé tóny, trčící vlasy na temeni hlavy i maličké bouličky svalů na ramínkách – to vše mě sevře jako veliká pěst. Je to jako přes kopírák! Tohle dítě musím zachránit stejně jako to před ním.

„Žena je unavená,“ sleduje Frank můj pohled. „Bouchla se do hlavy.“ Na čele mu perlí pot, jeho pohyby jsou trhavé.

„Neměly bychom zavolat záchranku nebo ji odvézt do nemocnice?“ ptám se. Proč už Minerva není u toho děčka? Vždyť to je jasný případ, to dítě je ohrožené! Postoupím o krok vpřed, ale podrážka se mi přilepí – je to přišlápnutá tuba zubní pasty, která vyvrhla veškerý obsah na potlučenou dlaždicí na podlaze.

„Ne! Tak moc se zase nemajzla.“ Frank si tlustými prsty projíždí zamaštěné vlasy. „Koukněte, všechno je fajn a tak. Jen sme trochu vyflusaný. Máme to kurva těžký.“

„Můžeme se posadit, Franku?“ ptá se Minerva, a aniž by vyčkala odpovědi, si přitahuje židli a usedá.

„Co je těžké?“ obracím se k němu. „Je to něco, s čím vám můžeme pomoci?“

„Mít dítě je těžký.“

„Ach, nejnáročnější zkouška na světě,“ prohodí vesele Minerva. „Sama mám desetiletého syna, ale na první rok jeho života si namouduši téměř nevzpomínám, všechno to je rozmazané. Asi mi proto nebudete věřit, když vám řeknu, že mě nedávno popadla touha prožít to celé znovu.“

„Jo,“ kývne Frank nejistě.

„Je to tak těžké i pro paní Floydovou?“ ptám se.

„Jo. Nejspíš. Jo, jo. Koukněte, popravdě, moje žena se nebacila do hlavy.“

„Ne? Tak ji můžeme probudit, co říkáte? Je moc důležité, abychom si promluvíly s vámi oběma.“ Chvíli čekám, Minerva zatím spořádaně sedí uprostřed toho dopuštění, které ji obklopuje.

„Ano, pojďme se poradit všichni společně.“ Minerva má dlaně položené na stole, jako by čekala na nedělní oběd. Všimla si vůbec, v jakém stavu je tenhle dům? Opravdu si myslí, že tady může dítě bezpečně vyrůstat?

Frank se odpotácí k pohovce a energicky strčí své ženě do ramene. Ta se na druhý pokus probouzí, posadí se a protírá si oči.

Okamžitě popadne Bustera, ten se probudí, tvářička mu zrudne, ruce má napřažené, ale nepláče.

„’dotokurvaje?“ vyrazí Evelyn a těká pohledem ze mě na Minervu.

„Sou ze sociálky,“ říká Frank a podává jí vytahané tepláky, které sebral z podlahy. „Oblíkní se a moc s nima nemluv.“

Mám pocit, jako by mě hluboko v útrokách dřel ostrý kámen – stejně to ve mně hlodá pokaždé, když potkám lháře s malým dítětem.

Frank se teď potí o hodně víc, v podpaží jeho nadměrného trika naskakují tmavé koláče. Evelyn se pokouší navléct si kalhoty, aniž by přitom musela pustit syna; Buster sebou škube a mává končetinami.

„Dobré ráno, paní Floydová,“ Minerva se napůl zvedá ze židle u stolu a ukazuje jí kartičku OSPODu, které nikdo nevěnuje pozornost. „Vzpomínáte si na mě? Jsem Minerva Cummingsová a tohle je Alex Van Nessová.“

Evelyn se na nás ani nepodívá.

„Dostali jsme na odbor hlášení, které teď musíme prověřit.“

„O čem?“ Evelyn si sedá a pevněji chytá Bustera, který zdvihne jednu ruku a popadne matku za látku košilky.

Frank si také přitahuje židli a vzápětí všichni sedíme u stolu a sledujeme jeden druhého jako soupeři v nějakém soutěžním pořadu *Sociálka versus Floydovi*. Buster se začíná vrtět.

„Potřebuje vyměnit plenu,“ říkám tiše, „tahle už bude asi plná.“

„Jo, k tomu se dostanu,“ kývá Evelyn. „Tak co chcete?“

Buster vydává zvláštní tiché rozespale zvuky, jakési popotahování. Musím se ovládat, abych se nenatáhla přes stůl a nevezala ho do náručí.

„Zatelefonovali nám,“ vysvětluje Minerva.

„Kdo?“

„Byl to anonymní hovor. Nějaká dáma volala, že jste nechali Bustera bez dozoru v autě před úřadem.“

Evelyn se natahuje ke kuchyňské lince pro krabičku cigaret. Přitom se naklání na stranu, takže se na chvilku odhaluje měkká křivka Busterova čela. Tak krásná, hladká olivová kůže. Evelyn si vytahuje z krabičky cigaretu, zapaluje ji, šlukuje a přitom houpá svého chlapečka na klíně. Všechny nehty má úplně okousané, stejně jako kdysi Ruth. Mám až po krk všech těch lží, nervózního třesu a tiků, tak běžných u lidí, kteří něco skrývají.

„Co to má znamenat – bez dozoru? A jakej úřad?“

„Jedna kolemjdoucí si Bustera všimla, byl sám v autě, které stálo s nastartovaným motorem. Vy jste šla na poštu. Vzpomínáte si, Evelyn? Stalo se to včera, možná předevečirem.“

„To sem nebyla já.“

„Obávám se, že ta kolemjdoucí si zapsala registrační značku vašeho vozu,“ říká Minerva.

Chvilu mlčení. Frankovi poklesnou ramena a na Evelyn je vidět, že přemýšlí, jako když se hráč pokeru snaží odhadnout, jaké karty máme v ruce.

„Tak jestli sem to *byla* já, šla sem dovnitř maximálně na dvě minuty.“

„Dvě?“ ptám se. „Jste si jistá?“

Frank náhle udeří svou ženu loktem, rozkřikne se a hlas mu přeskočí. „Ty krávo blbá! Na cos myslela?“

„Buster spal!“ Evelyn důkladně potáhne z cigarety a vypustí dlouhý oblak kouře Busterovi přímo na hlavu.

Minerva se ke mně otáčí s pohledem, který naznačuje cosi ve smyslu *Neboj, mám to pod kontrolou. Jenže nemá. Buster zatím pokračuje ve snaze dosáhnout na tvář své matky, ona mu však pokaždé ucukne.*

Chce, aby ses na něj podívala, říkám si. Proč mu to nedopřeješ?

„Do prdele, Buster přeci spal, když sem zastavila před tou poštou. Chápete to? Nechtěla sem ho budit. A auto sem nechala nastartovaný, protože jinak by se vypnula klimatizace a odpoledne bylo pořádný horko. Nejsem žádný idiot.“

„Jistě. Nejste, rozumím.“ Minerva vytahuje zápisník, něco si poznamená a slovo podtrhne. „I já jsem matka, Evelyn.“

Evelyn obrací oči v sloup, ale Minerva pokračuje, jako by si toho nevšimla. „Já přece vím, jak těžké je všechno zvládnout, když se kolem vás pořád batolí děcko. Bustera ale bez dozoru nechávat nemůžete. Co kdyby vám někdo skočil do auta a vašeho syna unesl? Není možné...“ Minerva v duchu hledá co možná nejdiplomatičtější vyjádření. „Prostě už to nedělejte, ano?“

„Ne, neudělá to,“ mumlá Frank.

Evelyn sklopí hlavu. Sleduji, jak se na špičce cigarety sbírá popel, který po chvilce odpadne a snáší se na podlahu. „Chcete nám vzít Bustera a odvézt ho sebou?“ ptá se bezvýrazně.

Bože, kdybychom jen mohli! Jenže podle platných pravidel je odebrání dítěte velmi složité. Potřebovali bychom další důkazy pro soud, jenže následná šetření v domácnosti jsou předem ohlášená a nikdy neprobíhají stejně jako namátkové kontroly. Floydovi by drogy, které nejspíš užívají, stihli poschovávat. Má kolegyně to ví stejně dobře jako já, tak proč neprojeví větší iniciativu?

Minerva zaklapne zápisník. „Bustera nikam neodvážíme. Rozhodně ne. Víte, co vidím, když se tu rozhlédnu?“

Zanedbání péče, chce se mi křičet. Dítě v ohrožení! Chlapce předhozeného vlkům!

„Vidím dva lidi, kteří se ze všech sil snaží udržet nad vodou, a přitom jim docházejí prostředky i síly.“ Frank a Evelyn na ni nechápavě zírají. „Rádi bychom vám nabídli podpůrné služby. Jsou způsoby, jak vám usnadnit život –“ rozhlédne se po nepořádku vyplňujícím místnost, „– abyste nebyli na všechno sami. Domluvíme se na příští návštěvě, abychom se podívaly, jak se vám daří.“

„A to musíme?“ ptá se Frank. „Musíme ty vaše služby využít? A vy sem musíte znova chodit?“

„Copak nechcete pomoc?“ ptám se a můj pohled se mu zavrtá do očí.

Frank jen pokrčí rameny. Jeho žena rovněž.

Minerva nasadí vítězný úsměv, jako bychom právě zpečetili smlouvu o fúzi dvou mezinárodních korporací. „Výtečně. My se teď rozloučíme, ale ozveme se vám hned, jak sjednáme ty podpůrné služby. Zvládáte to velmi dobře, jenom vám trochu pomůžeme s Busterovou hygienou a s... s údržbou domácnosti. A už ho nikdy nenechávejte samotného v autě.“

„Nojo,“ přikývne Evelyn. „Nojo porád.“

Minerva vstává. To je vážně všechno? Vždyť je tu služebně starší, proč nezkontroluje celý byt? Copak vážně necháme dítě v tomhle *marastu*?

Zvolna se vztyčím. „Můžu si u vás odskočit?“ ptám se. „Ukažte mi prosím, kam mám jít. Ať vám tu nebloudím.“

Evelyn si povzdychne. „Já jí to ukážu.“

Vstává a Buster se jí chytá za krk. Vůbec se nepokouší mluvit, což je u ročních dětí vážný problém. Procházíme úzkou chodbou k toaletám. Evelyn jde krok za mnou. Když otočím hlavu, abych se na ni podívala, má zornice jako špendlíkové hlavičky černé jak žula. V mžiku se mi vrací dnešní noční můra, ostré nehty mě už už popadají za zátylek. Strhne mě na zem jako Ruth v mém snu? Naprázdno polykám, míváme ložnici, která nejspíš patří Busterovi. Nenápadně tam střelím pohledem. Není tu vůbec žádný nábytek, jen proutěná dětská postýlka. Na podlaze leží jeden plyšák – modrý králik s ušima ocucanýma a tak prosáknutýma špínou, že se zdá, jako by ho několikrát protáhli motorem traktoru.

„Koupelna je tady,“ zatáhne mě Evelyn za kabát a já leknutím nadskočím. „Dveře dou ztěžka,“ upozorní mě a pak mi sama otevře.

Vejdou dovnitř, zavírám za sebou dveře a nohou odsunu těžký pytel plný odpadků. U sprchy chybí závěs, není tu mýdlo. Se zavřeným očima pár vteřin jen zhluboka dýchám, protože mi tu *všechno* připomíná mou sestru.

Nad umyvadlem visí skříňka, otevírám ji a prohledávám pozotvírané lahvičky acylpirinu a zahnědlé vatové tyčinky, zda neobjevím nějaký důkaz užívání drog. Nic. Schovávají ji jinde. *Zatraceně*, utrousím v duchu.

Sláchnu toaletu – nebo se aspoň pokusím, místo jednorázové rukavice používám rukáv kabátu – a vracím se do chodby. Evelyn tu na mě čeká a houpe v náručí svého syna. Mlčky dojdeme ke dveřím, kde stojí Minerva s Frankem.

„Všechno v pořádku?“ ptá se kolegyně. Nato se bodře loučí a ještě jednou se pokouší předat Floydovým vizitku. „Zůstaneme v kontaktu, všechno dobře dopadne. Nebojte se, společnými silami to zvládneme.“

Frank ani Evelyn vizitku nepřijmou, tak ji Minerva pokládá na linku.

„Kdyby nastala naléhavá situace nebo kdybyste potřebovali neodkladnou pomoc, hned zavolejte.“ Minerva zamává a vychází na verandu.

Manželé Floydovi stojí ve dveřích, Bustera zakrývají šlachovité paže jeho matky.

V autě se ke mně Minerva obrátí: „To šlo dobře.“ Potom chvilku šmátrá po ovladačích pod volantem ve snaze nalézt blinkr.

„Cože?“

„Celá návštěva. Nepřipadalo ti? Zvládají to o tolik lépe. Cítím, že jim můžeme pomoci.“

Ta dáma je úplně mimo! Jestli si myslí, že Buster žije v bezpečném prostředí, pak je i ona sama jen další rizikový faktor, jakých má ten ubohý chlapec v životě už tak požehnaně. „Minervo, jejich dům byl příšerný! Co ten *smrad*?“

„Jaký smrad?“ Minerva otáčí vůz, a protože se chce zařadit až do pravého pruhu, zbrzdí celý provoz.

„Jako zatuchlé pivo. Jako zakyslá siláž.“ Otřesu se.

„Na to sis ještě nezvykla?“ ptá se mě.

„Ne, a ani nechci. Jak se můžeš smířit s podmínkami, ve kterých to dítě žije? Vždyť tam byly jasné známky zanedbávání.“

„S tímhle slovem opatrně,“ reaguje bez váhání Minerva. „Floydovi mají spoustu problémů, ale to přece neznamená, že svého syna nemilují a nedokážou se o něj postarat. Zkrátka jen potřebují správnou formu podpory.“

Prsty mám sevřené v pěst a zasunuté pod stehny. Minerva je možná služebně starší než já, ale za celou tu dobu jí nedošlo,

že pojem „ochrana dětí“ je v jejím případě protimluv. I když se nám podaří dítě zachránit – například odebráním z rodiny –, sociální pracovníci jejího typu je vždycky obratem vyklopí z deště pod okap. Její motto totiž zní *Přijatelné bezpečí*. S tím se já nikdy neztotožním. Dál ujždíme nepředpisovou rychlostí a v autě panuje ticho.

Po chvíli už to nevydržím. „Vždyť mu ani nemění plíny!“ rozhorlím se. „Vsadím se, že má po celém zadku opruzeniny, kterých bychom si všimly, kdybychom se obtěžovaly podívat.“ Víím, že jednám jako mrzout, ale to je mi teď jedno. Jsem tu totiž jediná, kdo se snaží dělat správně svou práci. Musím ochránit dítě.

„Znáš pravidla, Alex. Nebyl důvod k odebrání. Nebyli natolik pod vlivem drog, že by se o něj nedokázali postarat. Na což jsem, mimochodem, velice hrdá. A nezjistili jsme ani známky užívání. Jen to vypadalo, že jsme je zaskočili.“ Klouby rukou, jimiž svírá volant, výrazně blednou. „Milovat někoho a chránit ho není vždycky totéž.“

Její heslo je *podpora*. Sama sebe nutí hledat v lidech vždycky to lepší, protože nedokáže zvládnout konflikt. A vytěšňuje i ten pocit bezmoci, který trápí snad každého pracovníka z ochrany dětí omezovaného zatracenými impotentními zákony – pravidly, která nikomu nepomáhají, a nejméně ze všeho dětem v nouzi. Minerva si zkrátka nastavila laťku příhodně nízko a odmítá si to připustit. Hledím z okna a mlčím.

Zbytek dne pozvolna uplývá v kombinaci papírování a vyřizování neveselých telefonátů. Mám na krku přes dvacet případů, zčásti jde o nahlášené incidenty, jiné budu muset aktivně vyšetřovat. To znamená celý zástup dětí a já se je všechny zoufale snažím zachránit. Probírám zprávy v hlasové schránce – většina z nich pochází od biologických rodičů, mnohé jsou chaotické a nenávislné – a přemýšlím o branách, které

kvůli těm děckám střežím, i o tom, že o mně vlastně žádné z nich nemá tušení.

Kolem čtvrté s povděkem nechávám práce a vydávám se domů. Hned na prahu spatřím Chase. V boxerkách a žlutém triku s límečkem stojí u linky a krájí rajčata. Jakmile mě zaslechne, obrací se.

„Ahoj krásko,“ usmívá se s kuchyňským nožem v ruce. V obýváku běží televize, zrovna je tam baseball a v informačním pruhu ve spodní části obrazovky naskakují skóre ostatních zápasů. „Všechno v pořádku?“

Na to se mě ptá každý den. Ale jak by mohlo být *všechno* v pořádku? Abych byla spravedlivá, musím uznat, že dnes neviděl to, co já. Neví o věcech, které mě trápí. Nemá před očima Busterovu přeplněnou plínu ani otisk jeho dětské tvářičky ve vyhřezlém molitanu. Neviděl ochromující apatii jeho rodičů. Chasův svět je o tolik jasnější a veselejší než můj. A to je dobře, jeho optimismus nadnáší i mě. Právě ten na něm asi miluji ze všeho nejvíc.

Usmívám se. „Většinou to docela šlo.“

„Náročný den?“ Opláchne si ruce, potom mi podává ze skříňky vinnou sklenku a z lednice vychlazenou láhev bílého.

„Nechápu, jak to zvládáš. Měla sis najít místo někde v kavárně. Tam bys neřešila závažnější problémy než závislost na kofeinu.“

Směji se vždycky, když mi Chas dává takové návrhy, nejsem si však úplně jistá, že je myslí na sto procent v žertu.

„Jak se dařilo tobě?“ Usedám na vysokou chromovanou stoličku před kuchyňskou linkou a shazuji z nohou kecky. Dopadají na podlahu s uspokojujícím žuchnutím. „Včera ses vrátil dost pozdě. Jak šlo focení? A kde že jste to byli?“

Chas se právě podílí na reklamní kampani na místní sjezdovku Powderkeg. Většinou je i tváří všech reklamních aktivit a já ho pak vídám na billboardech, webových stránkách

i v reklamách – jen si nikdy nejsem schopná zapamatovat, ve kterém z lyžařských středisek po západním pobřeží zrovna natáčí a kdy. Pracovní sezónu má od listopadu do dubna, jedno filmování se ale odehrává vždycky během léta jako příprava na nadcházející sezónu. Jsem moc ráda, že v téhle části roku bývá víc doma. Chas mi moc pomáhá i při plánování nákupů a přípravě jídla.

„Jen jsme dělali nějaké reklamy na příští rok,“ odpovídá a přitom zběžně zkoumá etiketu na láhvi. „Byli jsme ve ski areálu v Breckenridge, venkovní i vnitřní focení. Dopadlo to výborně. Nacvakali mi spoustu portrétů a ředitel byl nadšený.“

„To mě nepřekvapuje. Čeká tě během léta ještě nějaká cesta?“

„Ne, už by to mělo být všechno.“ Chas otevírá láhev, nalévá štědrou míru a sklenku mi posílá přes linku. „Teď mě čeká leháro.“

„To je dobře. Když odjedeš, stýská se mi.“

Chas natáhne paži přes pracovní desku a uchopí mě za ruku. Já se ovšem odtáhnu – ještě jsem se pořádně neumyla, a kdybych mu vyprávěla, čeho všeho jsem se dnes dotýkala, pořádně by se vyděsil.

Úsměv na jeho rtech mizí. „Máš hlad?“

Vrtím hlavou. „Nejdřív potřebuju sprchu. Musím ze sebe smýt dnešní den.“

„Aha,“ přikývne. Na vteřinu očekávám, že sáhne po drahé vinné sklínce a opatrně ji ode mě odtáhne do bezpečné vzdálenosti. „Udělal jsem krocana s quinoou, je to nový recept. Paleo strava, plná zdravých proteinů. Ale můžeme to odložit a dát si večeři později, řekněme v osm.“ Opět zdvihá nůž a pokračuje v porcování rajčete. Ostří snadno projíždí pružnou slupkou rudých plodů.

„To by bylo fajn.“ Dám si lok jiskřivého vína a sklouznu ze stoličky. V koupelně shodím na zem všechno oblečení.